

Teza: uchylene orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego.

Nagromadzone uchybienia formalne postępowania na etapie dochodzenia przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym przerwały ciąg zdarzeń prawnych, skutkujących dopuszczalnością rozpatrzenia sprawy przez sąd dyscyplinarny I instancji.

Sygn. akt WO-11/21

ORZECZENIE

z dnia 29 kwietnia 2021 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie :

Przewodniczący: S WSD Michał Łukasik - sprawozdawca

Sędziowie : S WSD Piotr Karwat

S WSD Marta Stryjek

Protokolant: Adam Wolan

przy udziale Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Gerarda Dźwigały

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2021 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy radcy prawnego J. K., wpisanego na listę radców prawnych OIRP w B. pod numerem (...)

obwinionego o to, że w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. nie wypełnił obowiązku brania udziału w szkoleniach zawodowych, gdyż nie uzyskał wymaganego limitu co najmniej 40 punktów szkoleniowych w ciągu cyklu szkolenia zawodowego, to jest o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 14 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w B. z dnia 10 sierpnia 2020 r., sygn. akt : OSD 4/2020

orzeka:

1.

uchyla zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę do rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu OIRP w B.,

2.

kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych Warszawie.

Uzasadnienie

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w B. z dnia 10 sierpnia 2020 r. r., sygn. akt OSD 4/2020 uznał w punkcie pierwszym obwinionego radcę prawnego, J. K., za winnego naruszenia art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 14 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego tj. nie wypełnienia obowiązku brania udziału w szkoleniach zawodowych i nie uzyskania wymaganego limitu co najmniej 40 punktów szkoleniowych w ciągu cyklu szkolenia zawodowego w okresie od 1 stycznia 2015 do 31 grudnia 2017 r., w punkcie drugim na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu radcy prawnemu J. K. karę nagany i w punkcie trzecim obciążył obwinionego kwotą 500 zł tytułem zryczałtowanego zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Od powyższego orzeczenia 10 grudnia 2020 r. Obwiniony wniósł odwołanie zaskarżając orzeczenie w całości i wnosząc o jego uchylenie w całości i umorzenie postępowania w sprawie, obciążenie kosztami postępowania za pierwszą instancję OIRP w B. oraz obciążenia kosztami postępowania odwoławczego. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1.

naruszenie art. 68 ust. 1 i art. 68³ ust. 3 w zw. z ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i art. 313 § 1 kpk wzw. z art. 74¹ poprzez wydanie orzeczenia wobec obwinionego, któremu m.in. nie ogłoszono postanowienia o przedstawieniu zarzutu,

2.

naruszenie art. 60 pkt (winno było być wskazane”8”) lit. (h) obowiązującego od 31 sierpnia 2015 r. przez przyjęcie, iż stanowić on może podstawę przypisania odpowiedzialności radcy prawnemu za zachowanie sprzed 31 sierpnia 2015 r.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie od orzeczenia z dnia 10 sierpnia 2020 r. Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w B., sygn. akt OSD 4/2020, wniesione przez Obwinionego jest zasadne.

Z akt podręcznych rzecznika dyscyplinarnego na etapie dochodzenia toczącego się przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym OIRP w B. wynika, że Obwiniony był pisemnie informowany skutecznie o pewnych etapach postępowania, w wyniku czego skorzystał, po wystosowaniu wezwania 27 września 2019 r. (k. 3 akt podręcznych) w tym między innymi z możliwości złożenia wyjaśnień, co miało miejsce 28 października 2019 r. (k. 4 akt podręcznych).

Znajduje się w nich datowane na 19 listopada 2019 r. zawiadomienie o wszczęciu wobec Obwinionego postanowieniem z dnia 12 listopada 2019 r. dochodzenia w związku z naruszeniem art. 23 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego - wg wersji obowiązującej do 30 czerwca 2015 r. - w sprawie, przy czym nie dołączono do tego dokumentu zwrotki pocztowej (k. 7 akt podręcznych).

Pismem datowanym na 26 listopada 2019 r. Rzecznik Dyscyplinarny wezwał na 10 grudnia 2019 r. do siedziby OIRP w B. radcę prawnego, J. K., celem przesłuchania w charakterze Obwinionego. (k. 12 akt podręcznych), przy czym nie dołączono do tego dokumentu zwrotki pocztowej. Jednakże z treści wyjaśnień Obwinionego z 4 sierpnia 2020 r. wynika, że powyższe wezwanie odebrał jakkolwiek po wyznaczonym terminie przesłuchania (k. 7 akt sprawy).

Pismem datowanym na 14 stycznia 2020 r. Rzecznik Dyscyplinarny wezwał kolejny raz na 23 stycznia 2020 r. do siedziby OIRP w B. radcę prawnego, J. K., celem przesłuchania w charakterze Obwinionego. Z akt podręcznych wynika, że ta przesyłka została odebrana przez Obwinionego 3 lutego 2020 r. (k. 13 akt podręcznych), tj. po terminie przesłuchania.

Z akt podręcznych wynika, że znajdowały się w nich także dwa inne postanowienia:

1.

postanowienie datowane na 10 grudnia 2019 r. o przedstawieniu zarzutów, które nie zostało podpisane przez ani przez Obwinionego, ani przez Rzecznika Dyscyplinarnego, które opatrzył pieczętkę Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w B. K. J. radca prawny(k.14 akt podręcznych),

2.

postanowienie datowane na 17 stycznia 2020 r. o zamknięciu dochodzenia dyscyplinarnego opatrzone podpisem i pieczętką jak wyżej (k.15 akt podręcznych),wyeksponowane drogą pocztową 6 lutego 2020 r. które zostało odebrane przez Obwinionego 24 lutego 2020 r. (śledzenie przesyłek).

Natomiast w aktach sprawy znajduje się adresowane do Obwinionego zawiadomienie z dnia 5 lutego 2020 roku o skierowaniu do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego wniosku o ukaranie (k. 16 akt podręcznych) przy czym nie dołączono do tego dokumentu zwrotki pocztowej.

Reasumując zatem w aktach sprawy brak dowodów doręczenia przesyłek pocztowych na dostarczenie Obwinionemu zawiadomienia o wszczęciu dochodzenia, wezwania na przesłuchanie 10 grudnia 2019 r., postanowienia o przedstawieniu zarzutów, zawiadomienia o skierowaniu do (...) w B. wniosku o ukaranie.

Natomiast Obwiniony powziął wiadomość odnośnie podjęcia czynności przez Rzecznika Dyscyplinarnego, był świadomy toczącego się postępowania odbierając wezwanie na przesłuchanie, został skutecznie poinformowany o zamknięciu dochodzenia dyscyplinarnego.

W rozpoznanej sprawie Obwiniony zapoznał wniosek o ukaranie, który został przez niego odebrany 31 lipca 2020 roku (k. 4 akt sprawy). Z treści wyjaśnień zawartych w piśmie Obwinionego z dnia 4 sierpnia 2020 r. (k.7 akt sprawy) wynika wprawdzie, że na tym etapie nie kwestionował - poza wątkiem otrzymania wezwań na słuchanie w dniach 10 grudnia 2019 r. i 23 stycznia 2020 r. po upływie ich terminu - innych uchybień formalnych tak sformułowanych w odwołaniu, jak i innych dostrzeżonych przez sąd dyscyplinarny II instancji.

Skład orzekający doszedł jednak do przekonania, że te nagromadzone uchybienia formalne postępowania na etapie dochodzenia przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym przerwały ciąg zdarzeń prawnych, skutkujących dopuszczalnością rozpatrzenia sprawy przez sąd dyscyplinarny I instancji.

Po myśli art. 68³ ust. 3 ustawy o radcach prawnych obwinionym jest radca prawny lub aplikant radcowski, co do którego wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów. Jest wprawdzie dopuszczalne zastąpienie ogłoszenia o przedstawieniu zarzutów doręczeniem Obwinionemu postanowienia o przedstawieniu zarzutów ale może to mieć miejsce wyłącznie w sytuacji nieusprawiedliwionego niestawiennictwa, z czym w rozpoznawanej sprawie nie mamy do czynienia.

W sytuacji gdy z akt podręcznych nie wynika doręczenie Obwinionemu wezwań w takim terminie aby realnie mógł skorzystać z możliwości zagwarantowanych ustawowo w postaci stawiennictwa, co więcej nawet taki dokument nie został podpisany przez Rzecznika Dyscyplinarnego i nie został Obwinionemu wysłany drogą pocztową, doszło zatem do tego, że w istocie Obwinionemu nie postawiono zarzutów. Ma rację zatem Obwiniony, gdy w odwołaniu wskazuje, że wniosek o ukaranie może stanowić zwieńczenie tylko fazy in personam, a z akt podręcznych wynika, że faktycznie faza in rem nie przeszła w fazę in personam.

Z uwagi na powyższe uchybienia formalne skutkujące uchyleniem orzeczenia pierwszoinstancyjnego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP w Warszawie nie wypowiedział się w kwestii zarzutu sformułowanego w punkcie 2 odwołania.

W tej sytuacji Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w B. rozważy, czy w świetle dokumentów zawartych w aktach podręcznych dopuszczalne było skierowanie wniosku o ukaranie, czy też nie należy dokonać zwrotu akt Rzecznikowi Dyscyplinarnemu OIRP w B..

W tym stanie rzeczy sąd postanowił jak w sentencji orzeczenia.